

Ne bom najboljša v državi, a neprestano napredujem

Vir: Delo. 2026. Ne bom najboljša v državi, a neprestano napredujem. [Online].

Razpoložljivost: <https://www.delo.si/magazin/generacija-plus/ne-bom-najboljsa-v-drzavi-a-neprestano-napredujem> (17. 7. 2026).

Popotnica, romarka in mojstrska kandidatka v bridžu, ki meni, da je ta igra s kartami dobra za mlade in stare.

Je ena tistih, ki kakovost starosti doživljajo v skladu z načeli aktivnega staranja, čeprav tega ni nikoli načrtovala. Zgodilo se je samo od sebe, ko sta jo bolezen in nesreča v družini pognali na dolge pomirjujoče pohode po gozdovih njenega Slovenj Gradca in ko je pred desetletjem spoznala bridž, igro s kartami, za katere nikoli v življenju ni marala, takrat pa se je mahoma vnela zanje. Irena Jež je lani pri 74 letih osvojila naziv mojstrske kandidatke v bridžu.

Je to že visok rang?

Glede na to, da sem začela študirati igro, ki je bila nekoč v angleških deželah privilegij višjih slojev – in jo nekateri glede na zahtevnost miselnih procesov primerjajo s šahom –, pri 65 letih, je to že kar visok rang. K temu, da sem ga dosegla, je po mojem mnenju najbolj pripomoglo vestno udeleževanje vseh mogočih turnirjev, na katerih igralci osvajajo točke za osebno rangiranje. Igralci namreč dosegamo posebne kategorije glede na znanje in dosežke. Ko greš prvič na turnir, ti pripade po pravilih mednarodne bridž zveze kategorija križ, nato moraš zbrati 40 točk, da postaneš karo. V velenjskem klubu nas igra osem parov in za prvo mesto dobiš le 0,27 točke. Za kategorijo srce je potrebnih 100 točk, za kategorijo pik 200 točk. Višje rangirani igralci postanejo mojstrski kandidati, pa mojstri, mednarodni mojstri in velemojstri.

Za bridž ni omejitev starosti. Igrajo ga lahko že otroci, na svetovnem prvenstvu je že zmagal igralec, starejši do 80 let. FOTO: Jože Suhadolnik/Delo

Irena Jež

Rojena v Mežici, junija 1947, se je po četrtem razredu osnovne prepisala na klasično osemletko na Ravnah, da bi se učila latinščino. Šolanje je nadaljevala na ravenski gimnaziji, kjer pa so latinščino prav takrat ukinili. V Mariboru je doštudirala zunanjo trgovino na višji ekonomsko-komercialni šoli. Službovala je v rudniku Mežica, TRO Prevalje in Tekstilni industriji Otiški Vrh. Potem ko je šlo podjetje leta 2000 v stečaj, je pri 52 letih obtičala na zavodu za zaposlovanje. Prej se je v vseh službah ukvarjala z zunanjo trgovino, potem je opravljala še nekaj malega pogodbenega dela, in ker ji je časa ostajalo, je začela veliko hoditi in odkrila strast do bridža, v katerem je na stopnji mojstrske kandidatke. Živi v Slovenj Gradcu.

So ti ratingi potem trajni?

Naziv, ki si ga osvojil, ti sicer ostane, vendar se ob koncu sezone vsakomur vzame 15 odstotkov točk, tako da moraš kar redno igrati, če želiš napredovati ali vsaj obdržati dosežene točke. Veliko ljudi sicer misli, da ne moreš napredovati, ko si starejši. A sama sem tekmovalna in že takoj na začetku sem si postavila cilj, da dosežem kategorijo srce. Vsak rezultat, ki mi je prinesel delček točke, sem si zapisala, in beležila svoj napredek. Že od začetka sem si želela tudi vedeti, kako dobro sem igrala in ali sem našla najboljšo rešitev. Tudi zdaj počnem enako: zvečer odigram turnir, naslednje jutro sedem za računalnik in preštudiram vse igre. In tako že deset let.

Tekmovanja v bridžu so lahko individualna, parska ali moštvena. FOTO: Ljubo Vukelič/Delo

Vam bridž pomaga ohranjati bistrost misli?

Začela sem ga igrati pri 65 letih in marsikdo meni, da je to prepozno. Seveda se ne bom uvrstila med najboljše v državi, a moj cilj je, da neprestano napredujem, dosegam tudi boljše uvrstitve in hkrati zadržim svojo miselno kondicijo. Znanost je že večkrat povedala, da so naši možgani plastični in se lahko učimo vse življenje. Zato sem prepričana, da je ta igra dobra tako za mlade kot stare.

Na Poljskem so na podlagi novih spoznanj o preventivi pred alzheimerjevo boleznijo začeli pobudo 60 plus, ki jo je povzelo že 23 držav. Njen namen je spodbuditi starejše, da postanejo s pomočjo te igre znova bolj dejavni. Očaral me je eksperiment iz varšavskega centra za alzheimerjevo bolezen z ljudmi z diagnozo blage kognitivne motnje. Na začetku so imeli težave celo z držanjem kart v rokah in štetjem do deset, po enem letu pa jih več kot polovica že vsak teden igra bridž.

V Sloveniji česa takšnega še nimamo; se pa ponekod lepo povečuje število igralcev. Tu je na prvem mestu Novo mesto, ki mu sledi Celje, za njima pa sta Ljubljana in Velenje, ki je z 48 igralci številčno med največjimi in tudi med najboljšimi, saj smo bili že večkrat, tudi zadnji dve leti, državni prvaki. V slovensko bridž zvezo je včlanjenih 252 igralcev v desetih klubih.

»V mojih letih je treba skrbeti tako za duševno kot fizično aktivnost,« pravi Irena Jež. Foto Brane Maselj

Ali mlajše zanima ta igra?

Z mežiškim medgeneracijskim centrom sem se dogovorila, opravila sem namreč tudi tečaj za poučevanje bridža, da jim v novembru predstavim to igro. V centru se srečujejo upokojenci in mlajši, ki jih tovrstne dejavnosti zanimajo. Žal jih je bolj malo in si jih želimo več, ker smo igralci večinoma starejši. Že v tem šolskem letu bomo na Centru srednjih šol Velenje vključili bridž v projektni teden. Poleg tega v poletnem času prirejamo delavnice za učence osnovnih šol. Veseli pa nas, da nam je uspelo na fakulteti za matematiko in fiziko uvesti bridž kot obštudijski predmet, ki bo ovrednoten kot del študijske obveznosti.

Je za dobro igro odločilna logika ali je potrebna, kot pri vseh kartah, tudi sreča?

Gotovo je tudi sreča pomembna; sicer pa vse kompletne karte razdeli mešalni mehanizem in ti seti se po vsaki igri selijo na drugo mizo. Vsako omizje dobi svojega in v vsakem setu je drugačna razdelitev kart, tako da nazadnje vsi igralci odigrajo vse partije z vsemi seti. Tako se lahko rezultati med seboj primerjajo. Tu pa pridejo na vrsto različne strategije, kako odigrati s svojimi kartami, da dosežeš čim višje število točk. Pri tem si ne smemo nič zapisovati na papir, vse mora biti v glavi. Igra je torej povsem odvisna od dobrega razmišljanja, od sreče je odvisno le, kakšne in kako dobre nasprotnike dobimo.

Bridž igrajo z 52 običajnimi kartami. FOTO: Marko Feist/Delo

Koliko časa traja igra?

Posamične igre so normirane na sedem minut, ko igramo med seboj v klubu, tudi na osem minut. Ponavadi odigramo okrog 25 iger, kar traja od tri do štiri ure. Ko smo na prvenstvu, pa se lahko raztegne kar čez ves dan; začnemo dopoldne in po kosilu nadaljujemo do 19. ure zvečer, pa nato še naslednji dan. Mednarodni turnirji lahko potekajo tudi tri dni. Turnirjev je veliko, saj nastopamo na državnih prvenstvih: v ligah, na ekipnih prvenstvih, tekmovanjih parov, individualnem prvenstvu itd., dvakrat na teden igram v klubu Velenje, enkrat v Slovenj Gradcu, druge dni pa doma prek računalnika, na platformi BBO, ki smo jo spoznali v času korone.

Kaj vas je pripeljalo do bridža?

Bridž drži možgane v formi. Med bridžem in Alzheimerjevo boleznijo je negativna korelacija. FOTO: Marko Feist/Delo

Lahko bi rekla, da je bila to ljubezen do jezikov. Ko sem se upokojila, sem lahko začela potovati po svoje, prej sem namreč potovala le službeno, zato sem se želela naučiti španščine. Na tečaju v Velenju sem spoznala Nušo Gošnik in Lino Jelen, navdušeni igralki bridža, ki sta me prepričevali, naj poskusim. Popustila sem, čeprav prej nisem igrala kart in mi kartanje nikoli ni dišalo. Dokler sem hodila v službo, ki je bila zahtevna, z veliko službenimi potmi, je bilo delo prva in zadnja misel. Tudi sicer nisem človek za kakšne igre, niti lota nisem poskusila v življenju. Poleg tega sem imela do kart predsodek še iz mladih let; ko sem bila otrok, se je v naših krajih veliko kartalo, igralo se je seveda za denar in ponekod so zaradi te zasvojenosti trpele cele družine. Stara mama nas je vedno svarila pred kartami kot nečim najslabšim. Bridž pa se ne igra za denar, ampak za točke, kar je zame sprejemljivo, in kot rečeno, zahteva tudi veliko miselnega napora. Takoj sem pomislila, da bi lahko bilo to dobro za trening možganov.

In ste začeli igrati ...

Osnov me je na prvem tečaju leta 2011 naučil predavatelj Beno Groznik, ki je znal to igro tako lepo predstaviti, da sem jo takoj vzljubila. Po tečaju sem začela obiskovati klubske turnirje in kmalu tudi državna tekmovanja. Sama sem tekmovalna in sem si želela napredovati; turnirska pravila namreč zagotavljajo eno točko tudi zadnjemu igralcu in na leto je vsaj 10 do 15 različnih, tudi večdnevni turnirjev. Seveda nihče ni hotel igrati z menoj v paru, ker sem bila začetnica, in sem hodila na turnirje s kakšno meni podobno igralko. Potrebovala sem nekaj poguma, pa tudi realno oceno pridobljenega znanja. »Seveda bova zadnji, kje pa misliš, da bova začeli,« sem rekla svoji prvi partnerki, ko sva se prijavili na prvi državni turnir.

Kaj ste po izobrazbi?

Študirala sem ekonomijo oziroma zunanjo trgovino, čeprav sem imela vedno rada predmete, kot so matematika in fizika, še posebno pa tuje jezike. Na osnovno šolo Ravne so me starši, živeli smo v Mežici, vpisali samo zato, ker so na njej poučevali tudi latinščino. To ne zato, da bi postala kakšna zdravnica, v otroštvu sem si želela biti učiteljica. Latinščina se mi je zdela nekaj posebnega, v osnovni šoli so takrat poučevali samo angleščino, nemščine nikakor, ker smo pač živeli ob avstrijski meji. Hlepela sem po tujih jezikih in sem se nemško potem sama naučila. Možnost, da bi se naučila latinščine, se mi je zdela nekaj posebnega. Imela sem srečo, da nas je učila profesorica, ki je bila sicer stroga, a zaljubljena v poučevanje in jezike. Od takrat vem, kako pomembno je imeti dobrega učitelja. Vzljubila sem jezike. Ravenska osnovna šola in gimnazija sta bili na dobrem glasu, a ravno takrat, ko sem se vpisala na to gimnazijo, so ukinili pouk latinščine. Igra je povsem odvisna od dobrega razmišljanja, od sreče je odvisno le, kakšne in kako dobre nasprotnike dobimo.

Španski jezik ste se potem naučili?

Seveda in ga vsakodnevno obnavljam. Tudi potovala sem po špansko govorečem svetu, po Peruju in Kostariki. V okviru univerze za tretje življenjsko obdobje zdaj že šest let ponavljam tudi francoščino, ki sem se je učila v gimnaziji.

Zakaj niste študirali jezikov?

Nameravala sem in tudi prosila pri rudniku Mežica za štipendijo, a so mi jo ponudili le, če se vpišem na mariborsko višjo ekonomsko-komercialno šolo. Oče je menil, da bomo težko shajali brez štipendije, ker je tudi leto mlajša sestra hotela študirati. Tako sem šla v Maribor na ekonomijo, sestrini pa je čez eno leto uspelo, da se je vpisala na študij jezikov. Danes mislim, da ne bi bila prava za poučevanje, ker sem prestroga.

Za mizo sedijo štirje igralci, ki sestavljajo dva para. FOTO: Jože Suhadolnik/Delo

Vaša druga ljubezen pa je hoja?

V mojih letih je treba skrbeti tako za duševno kot fizično aktivnost. Hodila sem že prej, še bolj intenzivno pa od leta 2014, ko je vnukinja zbolela za rakom na možganih, nato se je hčerki in zetu zgodila huda prometna nesreča in hčerkino življenje je viselo na nitki. Take izkušnje te spremenijo; začela sem veliko hoditi, da bi to sprejela in predelala. Šla sem v dobnavski gozd s stotinami potk in tam sem se dneve in dneve izgubljala. Izgubljanje mi ni prinašalo strahu, ampak sprostitve in mir. Naučila sem se, da moram težke stvari v življenju sprejeti in ne razmišljati o hudem. Pri tem sta mi pomagala hoja in tudi bridž.

Naučila sem se, da moram težke stvari v življenju sprejeti in ne razmišljati o hudem.

Hodite tudi daljše razdalje?

Da, štirikrat sem prehodila Jakobovo romarsko pot, dvakrat iz Francije, tretjič iz Portugalske, ter nato še podoben kamino čez Albanijo, Grčijo in Makedonijo. Hodila sem tudi po božjih poteh po Italiji, ne sicer iz kakšnih posebnih verskih razlogov, tu sem bolj individualistka, pač pa rada hodim po takšnih poteh. Omogočajo mi, da se lahko za ves mesec odklopim. Na daljše poti grem s sopotnico, ki sem jo našla prek spleta. Nekajkrat sem bila tudi na trekingih, najvišji je bil v nepalskem delu Himalaje na nadmorski višini 5400 metrov.

Vsako leto si privoščim kakšno daljše potovanje. Z vnukinjo greva sicer v hotel, s prijateljico sopotnico pa se podava na pot z nahrbtniki. Letos aprila sva prehodili 300 kilometrov med Mariborom in Ljubljano, avgusta pa sva vandrali od Dravograda do Lienza. Pred nekaj tedni sem bila po krožni romarski poti na otoku Krku. Veliko sem potovala, tudi ko sem bila v službi, a službena potovanja niso primerljiva s tem, kar počnem danes. Takrat sem bila hotelski gost v dobesednem pomenu, zdaj pa se počutim bolj popotnico.